

Junius 28-án azonban véletlenül újból ráakadtam e fajra s akkor sikerült öreg és fiatal példányokat, összesen 10 darabot, hatalmamba keríteni. És ugyancsak ez alkalommal meggyőződtem arról is, hogy a *Lanius senator* nem az erdőszéleken tanyáz, mint azt az elébb említém, hanem bent egy erdőségben tartózkodik és mely mintegy 100 holdnyi ősi tölgyesből áll. És csak is egyedül e helyen láttam őket, hol még azután is 5—6 darabban volt található; valamint valószínű, hogy itt fészkeltek is és a fiókák után itélve, alkalmasint három fészekalj volt.

A *Lanius senator* félénk madár és nem közelelhető meg annyira, mint a többi gébicsek; üldözéskor egyik facsúcsról a másikra száll, miközben gyenge orrhangszerű «keretetel keretetel» hangokat hallatt. Egyízben hallottam olyan énekét is, a mely csalódásig hű volt a lép- (*Turdus viscivorus*) és énekesrigó (*T. musicus*) melodijához.

Nyugalmas idejében bokrokra és földre is száll, de élelmét, mely különböző rovarokból áll, legtöbbször röptében szedi.

Kosztka László.

Túzok. — *Otis tarda*. A székesfehérvári pagonyban, egy előttem ismeretes helyen 10 drb. tűzok tanyáz, melyet már több ízben láthattam, és ámbár sohasem sikerült egészen közel hozzájuk férnem, mégis azt hiszem, hogy én is Kenéz Zoltán úr véleményéhez csatlakozhatom. Mihelyt csak lehetséges lesz, felkeresem újból a tűzok-tanyát, és akkor rögtön értesítem a központot. Egyébiránt egészen jól emlékszem, hogy a tűzok erős repülés közben lábait a fark irányában hátrafelé kinyújtva tartja; és határozottan láttam, hogy a tűzok jóval a felszállás után magához huzza a lefelé csüngő lábait.

Wachenhusen Antal.

Csontmadár. — *Ampelis garrula*. 1893. évi január hó 23-án Ráczevéről Illy ur egy csontmadarat küldött nekem; és pedig azért küldte azt nekem, mert ezt a madarat ottan addig egyáltalában nem, vagy legfeljebb ritkán látták.

Wachenhusen Antal.

Am 28. Juni aber traf ich jedoch unverhoffterweise wieder auf diese Art; bei dieser Gelegenheit gelang es mir ein Altes und mehrere Junge, im ganzen 10 Stück in meinen Besitz zubringen. Und nun überzeugte ich mich, dass der *Lanius senator* sich nicht an den Waldändern aufhalte — wie ich dies gemeint habe — sondern drinnen in einer Waldung, u. z. in einem uralten Eichenbestande von circa 100 Joch Ausdehnung. Ich habe diesen Vogel nur allein hier beobachtet, wo ich davon noch vielleicht 5—6 Stück antraf, es ist auch wahrscheinlich, dass sie hier genistet haben, und nach den Jungen zu schließen, glaube ich, dass hier drei Gelege waren.

Der *Lanius senator* is ein furchtsamer Vogel, und es ist nicht so leicht in seine Nähe zu gelangen, als bei den anderen Würger-Arten; verfolgt fliegt er von einem Baumwipfel zum andern, wobei er seine schwach-nasale Stimme, beiläufig «keretetel-keretetel» hören lässt. Einmal hörte ich solch' eine Melodie von diesem Vogel, welche bis zur Täuschung jener der Mistel- (*Turdus viscivorus*) und der Singdrossel (*T. musicus*) ähnlich war.

Ungestört besucht er auch die Sträucher, auch lässt er sich auf die Erde nieder, seine Nahrung aber, welche zumeist aus Insecten besteht, fängt er grösstentheils im Fluge.

Ladislau Kosztka.

Trappe. — *Otis tarda*. Im Stuhlweissenburger Reviere stehen an einer mir bekannten Stelle 10 Stück Trappen, welche ich wiederholt sehen konnte, leider liessen mich selbe nie recht nahe kommen, dennoch glaube ich mich bestimmt der Ansicht des Herrn Gutsbesizers Zoltán v. Kenéz anschliessen zu sollen; und werde so bald, als möglich die Trappen besuchen, dann aber meine Beobachtung umgehend mittheilen; ich glaube mich gut zu erinnern, dass die Trappe im vollen Zuge die Füsse längs des Schwanzes nach rückwärts ausgestreckt hält; sicher habe ich gesehen, dass die Trappe erst längere Zeit nach dem Aufzuge die herabhängenden Füsse an sich zieht.

Anton v. Wachenhusen.

Seidenschwanz. — *Ampelis garrula*. Am 22. Jänner 1893 erhielt ich von Herrn Illy aus Ráczeve einen Seidenschwanz zugesendet und zwar aus dem Grunde, weil dies ein dort bis dahin nicht, oder jedenfalls nur selten gesehener Vogel war.

A. v. Wachenhusen.